

INDRUKKEN HOOFDREDACTEUR

„HET UUR VAN DE LEEKEN“

„Elk christen zij een apostel“

Dr Cruisberghs, de vice-rector van de Leuvense Universiteit, heeft eenige maanden geleden een rede gehouden, die diepen indruk maakte. Zijn thema was „het uur der leeken.“ Hij begon met te zeggen, dat alles zijn bestemden tijd heeft. Ook voor Christus was dit zoo. Onze Goddelijke Meester sprak meermalen over „de ure.“ Ook over het uur van Zijn verhooging op het kruis; het hoogtepunt van Zijn leven op aarde en tegelijk van de geschiedenis der menscheit.

Ook de Gemeente heeft haar uren, en ieder persoonlijk hebben wij ons uur. Keerpunten.

Thans slaat het uur van de leeken. Meer dan ooit heeft ieder lid der Kerk zich te bezinnen. Het is niet de bedoeling van deze opmerking om iets af te doen aan het gezag, dat God in Zijn Kerk heeft gegeven. Trouwens, in den storm heeft niemand het erger te verduren dan de stuurman. Maar meer dan anders hangt dan de redding van de zielen af van elk lid der bemanning. Ieder moet zijn verantwoordelijkheid kennen en gevoelen.

De begaafde spreker wees er met ernst op, dat het in onzen tijd meer dan ooit gaat om leven en dood. We beleven dagen, zooals de wereld die nooit heeft gekend. Niet het minst op godsdienstig gebied. Velen willen God uit geweten en hart, uit het leven der wereld bannen. Anderen prediken een nieuw heidendom. Moeten nu alleen de geloovigen, die een bijzondere roeping hebben, hier de redding brengen? Of slaat weer, zooals in het begin van het Christendom, het uur der leeken?

Paulus schreef aan de geloovigen van Korinthe: wij zijn een schouwspel geworden. En hij wekte daarom alle Korinthiërs op, om mee te arbeiden, om allen onbeweeglijk en vast te staan, om allen altijd overvloedig te zijn in het Werk des Heeren, wetende dat hun inspannende arbeid niet ijdel was in den Heere.

Wat vraagt God in dit uur van ons? Dat elk Christen een apostel zij! Alle Christenen tezamen het licht der wereld. Alle Christenen getuigen.

Het is zoo duister om ons heen. Bij den geweldigen ommekeer moet ieder geloovige een beslist geluid laten hooren. Congressen en conferenties zijn goed. Maar het verantwoordelijkheidsgevoel, waarop dan gewezen wordt, moet in daden worden omgezet; anders baat het niet.

De Christelijke Kerk wordt meer dan ooit bestookt. En te weinig is er aan gedacht, om allen weerbaar te maken. Daarom laat nu allen het zich bewust worden, dat hun uur heeft geslagen.

Het is merkwaardig, dat hier van Roomsche-Katholieke zijde hetzelfde wordt betoogd, wat door bekende Protestanten reeds eenige jaren geleden met zooveel kracht naar voren is gebracht, en waarvan ook vruchten worden gezien. Dr Mott heeft gesproken over: de vrijmaking van alle krachten, die schuilen in de Christelijke gemeenten. In ons land heeft men den term in gebruik genomen: activeering van gemeentekrachten. Wat zou het een zegen zijn in onzen bangen tijd, als alle geloovigen uit den slaap ontwaakten, en ieder Christen een apostel werd — een „gezant“ van Christus!

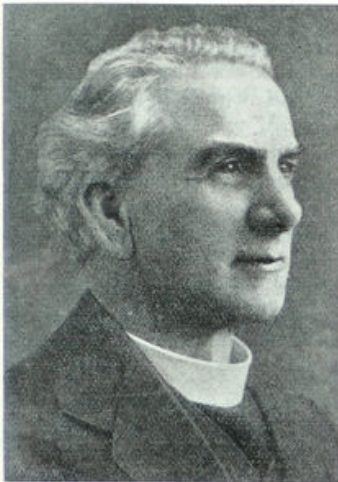
Het woord leeken past eigenlijk niet in den mond van hen, die door hervorming tot de Schrift terugkeerden. Zeker kent de Bijbel bijzondere gaven en roeping. Ook spreekt Paulus over „geestelijken,“ als hij het heeft over hen, die meer in de waarheid Gods zijn ingedrongen dan anderen. Maar daarnaast kent de Schrift het priesterschap van alle geloovigen, en noemt zij ieder Christen een getuige, een prediker van het Evangelie.

Wat hebben de gemeenteleden niet menigmaal grooten invloed uitgeoefend in het Koninkrijk Gods!

Laten alle Christenen zich dan toch bezinnen in onzen tijd, waarin volgens Prof. Huizinga de wereld op haar kop staat, in welk opzicht God hen gebruiken wil. Laten alle Christenen aan het werk gaan. Het uur voor hun activiteit heeft geslagen!

LAX VAN POPLAR †)

Ds Willy Lax is heengegaan en in een der grootste volksbuurten van Londen, gelegen aan de Thames, heerscht groote droefheid. Geen wonder, want de naam Lax was onafscheidelijk verbonden aan Poplar, de woestijn van kleine nauwe straten en steegjes zonder een enkele oase van betere woningen, waar dokwerkers en zeelui hun tehuis hebben. Tehuis is eigenlijk een veel te mooi woord voor de woningen, waar de zon nooit of bijna nooit in doordringt. Ze zijn duister en vochtig en menige paardenstal is een paradijs in vergelijking met de krotten, waar geheele families in één vertrekje samenhokken. In zulk een omgeving en onder een slag van menschen, dat als paupers bekend staat, heeft Ds Lax zijn gezegend werk verricht.

William H. Lax.

Hoe hij daartoe kwam? In direkten zin op verzoek van Hugh Price Hughes, een zeer bekend man uit de Wesleyaansche kerk in Engeland, die hem eens hoorde spreken en hem vroeg om zijn leven te wijden aan de arme bevolking in Londen. Maar reeds bij de geboorte van Willy Lax had de moeder haar kind, zooals eens Hanna haar Samuël, aan God opgedragen en hem bestemd voor Zijn dienst.

„Moge hij eenmaal Uw woord verkonden, leven en spreken tot Uw eer! Moge hij de vergeving der zonden der wereld kond doen, o Heer!“

Met haar kleintje in de armen gedrukt, sprak moeder Lax deze versregels uit, doch ze is geen getuige geweest van de verhooring, want na eenige jaren stierf ze. Op haar sterfbed droeg ze de zorg voor haar jongen op aan een schoolvriendin, terwijl ze dringend vroeg, hem op te voeden tot een prediker van Christus.

En dat is Willy Lax geworden. Meer dan een kwarteeuw heeft hij gearbeid in de slums van Londen. Reeds op 16-jarigen leeftijd hield hij zijn eerste toespraak. Tot op dien leeftijd leed hij onder een ernstig spraakgebrek, doch op één oogenblik, in een samenkomst waar een handjevol menschen bijeen was, kreeg hij de kracht van God om hardop te bidden. Van dien dag af was er geen sprake meer van stotteren. God had een wonder aan hem verricht en toen kort daarop in een kapelletje van de Methodisten de voorganger onverwacht verhinderd was op te treden en men Lax vroeg een woord te spreken, las hij den tekst: „Wat zal ik dan doen met Jezus?“ en verkondigde de blijde boodschap.

En sinds dien merkwaardigen dag heeft hij het Evangelie gepredikt, terwijl zijn stiefmoeder hem later nog de gelegenheid verschafte om zijn opleiding te ontvangen tot predikant.

In het donkere Poplar heeft Ds Lax licht gebracht, het licht van het Evangelie en wie zal zeggen, hoeveel zielen door zijn prediking, door zijn arbeid ook op maatschappelijk terrein, den Heiland gevonden hebben!

Wie van dit rijke leven iets meer wil weten, leze het merkwaardige boek: Dominee Lax van Poplar, een autobiografie door Prof. De Vrijer ingeleid, die men niet zonder ontroering kan lezen.

Nu heeft God Zijn dienstknecht opgeroepen. Moge zijn voorbeeld ons allen tot een opwekking dienen, om toch trouwe getuigen te zijn, te gaan waar God ons roept, en onze gaven en krachten voor Hem te besteden, als Hij die van ons vraagt.